

Arrest

nr. 80 214 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 27 april 2006 België binnen en dient een asielaanvraag in op 28 april 2006.

Op 29 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 september 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 28 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 maart 2009, 20 oktober 2009 en 19 oktober 2010 dient verzoeker aanvullingen in.

Op 12 mei 2010, 11 juni 2010, 24 september 2010 en 10 februari 2011 stuurt verzoeker middels een andere advocaat herinneringsbrieven.

Op 4 februari 2011 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker mee dat er, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, aan de gemeente instructies zullen worden gegeven om hem in te schrijven in het vreemdelingenregister voor een duur van één jaar.

Op 13 juli 2011 weigert de Dienst Arbeidsmigratie en Uitzendkantoren van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie aan verzoekers werkgever de arbeidsvergunning om verzoeker te werk te stellen, aan verzoeker wordt de arbeidskaart geweigerd.

Op 15 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2008 werd ingediend (en op 12.03.2009 en 20.10.2009 werd geactualiseerd) door :

Y., M. (R.R.: 082020248527) (ook gekend als: Y., M.)

Geboren te M.T. op (...) (volgens paspoort te M. op (...))

Nationaliteit: Iran

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 04.02.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 13.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou reeds sedert 2006 bij zijn broer in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, heeft Nederlandse lessen gevolgd, zou reeds vlot Nederlands spreken, is werkbereid, zou een vriendenkring opgebouwd hebben, is lid van een bokscub, legt aanbevelingsbrieven en een arbeidscontract voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene verklaart dat hij om economische, veiligheids- en humanitaire redenen onmogelijk naar Iran kan terugkeren. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantooft dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

Betrokkene verklaart dat hij bij zijn broer verblijft. Doch hij bewijst deze familieband niet. Het louter voorleggen van een getuigenverklaring en de identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 28.04.2006, werd afgesloten op 12.09.2006 met de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 19.09.2006. Op 29.05.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan betrokkene. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur van de procedure – zijnde minder dan vijf maanden – was niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Op 12.09.2006 nam het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf, hem ter kennis gebracht op 19.09.2006.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.05.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

Op 4 augustus 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Op 12.09.2006 nam het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf, hem ter kennis gebracht op 19.09.2006.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.05.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantooft op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

**"SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSSEL VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSSEL VAN DE ZORGVULDIGHEIDPLICHT.**

4.1.1.

Zoals reeds vermeld heeft het Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie op 13 juli 2011 een weigeringsbeslissing betreffende de aanvraag voor een arbeidsvergunning genomen.

De werkgever van de verzoekende partij, de heer B. Y., heeft de mogelijkheid om een beroep in te dienen binnen een termijn van één maand benut.

Doch, zonder het resultaat van deze ingestelde beroepsprocedure af te wachten, heeft de verwerende partij reeds een ongegrondheidsbeslissing van de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij genomen.

Aangezien op heden de kans bestaat dat er wel een arbeidsvergunning zal worden toegekend teneinde een tewerkstelling van de verzoekende partij bij de heer B. Y. mogelijk te maken, is de ongegrondheidsverklaring van de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij te voorbarig.

De kans dat toch een arbeidsvergunning wordt afgeleverd, is immers reëel, gelet op de motieven die door de heer B. Y. werden ingeroepen in de beroepsprocedure. Elke ongeregeldeheid die door de Afdeling Inspectie WSE werden vastgesteld, werden weerlegd.

De Afdeling Inspectie WSE heeft immers niet met alle (correcte) omstandigheden rekening gehouden. Enerzijds kan er op gewezen worden dat de neef van de heer B. Y. eerst gewerkt heeft in het kader van een leercontract en, naderhand in het kader van een stageovereenkomst. De heer B. Y. meende dat alle sociale verplichtingen in orde waren gemaakt, gelet op het feit dat de heer B. Y. een beroep had gedaan om een sociaal secretariaat.

Anderzijds verwijst de Afdeling Inspectie WSE naar het bedrijfsverlies dat de eenmanszaak van de heer B. Y. heeft geleden. Er werd echter geen rekening gehouden met het gegeven dat dit verlies te wijten is aan een overname van een twee zaak door de heer B. Y. Dit laatste leidt immers op zijn beurt tot de nood aan meer personeel. Dat aan de heer B. Y. geen groen licht werd gegeven teneinde de verzoekende partij tewerk te stellen komt dan ook heel ongelegen en bovendien heel onterecht.

Voor de heer B. Y. is het uiterst moeilijk om geschikte arbeidskrachten te vinden. De tewerkstelling van de verzoekende partij zou voor hem heel waardevol zijn.

Het niet afwachten van het resultaat in de beroepsprocedure schendt de zorgvuldigheidsplicht die een bestuurlijke overheid aan de dag dient te leggen bij het nemen van beslissingen.

4.1.2.

Daarnaast kan de vraag gesteld worden of de vervaltermijn van drie maanden, waarbinnen de aanvraag voor een arbeidsvergunning dient te worden ingediend, een wettelijke grondslag heeft.

In de weigeringsbeslissing van het Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, waarop de bestreden beslissing geënt is, wordt er verwezen naar het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

Dit uitvoeringsbesluit is er gekomen naar aanleiding van de regeringsinstructies van 19 juli 2009 die een regularisatiecampagne tot doel had.

Deze regeringsinstructies werden echter vernietigd door de Raad van State. Bijgevolg kan de waarde van het voornoemde Koninklijk Besluit in twijfel getrokken.

Het is immers niet toegelaten om aan de wet, meer bepaald artikel 9bis Vreemdelingenwet, ontvankelijkheidsvoorwaarden toe te voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in die zin in het arrest 53 240 dd. 16 december 2010:

"(...) . "

(arrest RVV, nr. 53.240, dd. 16 december 2010, <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailrechtspraak.aspx?id=13290>)

Niettegenstaande dat de beoordeling van het voldoende lange verblijf en de mogelijkheid op tewerkstelling in casu een beoordeling is in het kader van de gegrondheidsfase in het regularisatieproces, wordt er toch een ontvankelijkheidsvoorwaarde toegevoegd aan de wet:

"Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B. OF Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel. " (vernietigde regeringsinstructies van 19 juli 2009, punt 2.8.B)

Naar aanleiding van deze instructies werd het uitvoeringsbesluit van 7 oktober 2009 uitgevaardigd.

"(...)

(Artikel 1 van het Koninklijk Besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers, dd. 7 oktober 2009, de verzoekende partij zet vet)

Het is duidelijk dat de vernietigde regeringsinstructies van 19 juli 2009 aan de basis liggen van dit uitvoeringsbesluit. Gelet op het de vernietiging van de instructies door de Raad van State én de

voornoemde rechtspraak van uw Raad, kan aan dit uitvoeringsbesluit geen waarde worden toegekend. Het uitvoeringsbesluit voegt immers (ontvankelijkheids)voorwaarden toe aan de wet. Het artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt geschonden gelet op de toevoeging van ontvankelijkheidsvoorwaarden.

4.1.3.

Het doel van de regularisatiecampagne mag niet uit het oog worden verloren. Er dient geoordeeld te worden in de geest van de regularisatiecampagne.

Personen die reeds lange tijd op het Belgische grondgebied vertoeven en duurzaam verankerd zijn omwille van tewerkstelling en een sterke integratie, dienen geregulariseerd te worden.

De tewerkstelling is belangrijk om te vermijden dat vreemdelingen niet ten laste zouden komen van de maatschappij.

De verzoekende partij is in de mogelijkheid om onverwijld aan de slag te gaan bij de werkgever de heer B. Y. De verzoekende partij zal zo zijn steentje bijdragen aan de Belgische economie.

De bijdrage wordt heel erg gewaardeerd door de werkgever van de verzoekende partij, aangezien deze reeds gedurende een lange periode op zoek is naar een geschikte arbeidskracht.

Gezien de tekorten vandaag de dag op de arbeidsmarkt in België en het dramatische gevolg dit zal hebben in de toekomst voor de sociale zekerheid is het op heden is het aangewezen om de regularisatieaanvragen van mensen die hier reeds geruime tijd op ons grondgebied verblijven en werkwilig zijn, in overweging te nemen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat werd beslist om verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat aan verzoeker geen arbeidskaart B werd afgeleverd. Deze vaststelling volstaat opdat de gemachtigde mocht oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. De gemachtigde van de staatssecretaris diende geenszins de concrete motivering van de weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid te vermelden in de bestreden beslissing, evenmin diende de beslissing van de Vlaamse overheid te worden toegevoegd aan de bestreden beslissing. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De verwerende partij verduidelijkt dat er op 19 juli 2009 een instructie werd opgesteld waarbinnen een tiental concrete situaties worden opgesomd betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies, heeft de staatssecretaris zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructie toe te passen, dit is ten gunste van de vreemdelingen. *In casu* heeft de gemachtigde de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was. De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke reden zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard. De gemachtigde heeft de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld en aangegeven om welke reden deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te staan.

3.3. Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat

(RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In het middel betoogt verzoeker dat de regeringsinstructies werden vernietigd door de Raad van State en dat het niet toegelaten is om aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet (ontvankelijkheids)voorwaarden toe te voegen, zoals *in casu* toch gebeurd is door te eisen dat verzoekers werkgever een aanvraag voor arbeidsvergunning moest indienen binnen de drie maanden na het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker meent dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Verzoeker had zich in de aanvulling bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer gesteund op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructies en had een arbeidsovereenkomst bijgevoegd. In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 04.02.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 13.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf deels ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 dat het regularisatiedossier moet worden aangevuld met een arbeidskaart B. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een arbeidskaart B, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

3.3.2. De eerste bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven die verzoeker niet betwist. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker had in zijn aanvraag van 28 mei 2008 inzake de gegrondheid ervan volgende elementen aangevoerd:

- hij woont sinds 2006 samen met zijn broer die legaal in België verblijft, een scheiding van zijn broer zou een schending uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM);
- verzoeker doet er alles aan om zich te integreren in de Belgische samenleving: hij volgt cursussen Nederlands, hij doet zijn inkopen in België en maakt geregeld gebruik van het openbaar vervoer;
- hij zou onmiddellijk kunnen werken in de zaak van zijn broer;
- hij legt getuigenverklaringen voor van vrienden en van zijn leraar Nederlands.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

“Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou reeds sedert 2006 bij zijn broer in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, heeft Nederlandse lessen gevolgd, zou reeds vlot Nederlands spreken, is werkbereid, zou een vriendenkring opgebouwd hebben, is lid van een bokscub, legt aanbevelingsbrieven en een arbeidscontract voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld

worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkene voordeel weerhouden worden.

Betrokkene verklaart dat hij om economische, veiligheids- en humanitaire redenen onmogelijk naar Iran kan terugkeren. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

Betrokkene verklaart dat hij bij zijn broer verblijft. Doch hij bewijst deze familieband niet. Het louter voorleggen van een getuigenverklaring en de identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 28.04.2006, werd afgesloten op 12.09.2006 met de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 19.09.2006. Op 29.05.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan betrokkene. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur van de procedure – zijnde minder dan vijf maanden – was niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.”

In de bestreden beslissing wordt geantwoord op verzoekers band met zijn broer en de duur van zijn asielprocedure. Op het element van verzoekers integratie wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen van integratie niet in verzoekers voordeel kunnen worden weerhouden. Hierboven werd reeds gesteld dat, wanneer de voorwaarden van de vernietigde instructie als een dwingende regel worden toegepast, dit in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt omdat hij zo over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, evenals van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.3.3. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan verzoeker werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 augustus 2011 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET